

РЕШЕНИЕ

№ 1528

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
в присъствието на прокурора М. Д. М.
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело № 20231100107824 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от Г. Е. К., с ЕГН:*****, с адрес: гр. София, ул. "*****", чрез: адв. Н. М., САК, срещу Прокуратура на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“, № 2, с която е предявен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т.3 ЗОДОВ, с който се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 26 000лв., представляваща обезщетение за незаконно повдигнато обвинение по досъдебно производство №404/2005г. по описа на РПУ- Дупница, пр. пр. №1363/2005г. на РП- Дупница, по което е налице оправдателна присъда, влязла в сила на 25.07.2018г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.07.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че на 02.07.2005г. са били образувани полицейско производство (ПП) № 1363/2005г., ПП-№398/2005г. но описа на ДРП и полицейско производство (ПП) № 404/2005г. по описа на РПУ - гр. Дупница, в рамките на които са били проведени редица действия по разследването, сред които разпит на същия като свидетел.

Със заключително постановление от 16.12.2005г. ПП-№ 404/2005г. по описа на РПУ - гр. Дупница е било изпратено на Районна прокуратура - гр. Дупница с мнение за изготвяне на обвинителен акт, който на 10.01.2006 г. е бил депозиран в Районен съд - гр. Дупница срещу Г. Е. К. за извършване на престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 130, ал. 1 от НК и по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18. ал. 1 от НК, подробно описани по-горе.

Вследствие на това било образувано нохд № 23/2006г. по описа на Районен съд- гр. Дупница (РС - гр. Дупница), в рамките на което съдебно производство обвинението за

извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 130, ал. I от НК е било прекратено поради изтичане на предвидената в закона давност, докато обвинението за извършване на престъпление по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК прокуратурата продължила да поддържа, а съдът - да разглежда. По това наказателно дело са били насрочвани над 50 открити съдебни заседания, от които са били проведени 10 на брой, като на 41 от тях ищецът се е явявал лично. В съдебното заседание от 12.03.2013г. съдът е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия. След това е обявил присъдата си, с която е признал Г. Е. К. за невиновен и го е оправдал, а мотивите към нея е изготвил на 22.05.2013г.

Прокуратурата е подала протест срещу така постановената първоинстанционна присъда, ведно с допълнение към него. в резултат на което е било образувано внохд № 298/2013 г. по описа на Окръжен съд - гр. Кюстендил (ОС - гр. Кюстендил). По него са били насрочени 2 открити съдебни заседания, от които се е провело 1 на брой - на датата 25.09.2013 г., когато доверителят ми е присъствал лично. Тогава въззивният съд е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия, след което е обявил, че ще се произнесе с решение. Така на 02.12.2013г. първоинстанционната присъда е била отменена изцяло и делото върнато на РС - гр. Дупница за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Било е образувано нохд № 1601/2013г. по описа на РС - гр. Дупница. По него са били насрочени 21 открити съдебни заседания, от които са били проведени 6 на брой, като на 18 от тях ищецът е присъствал лично. В съдебното заседание от 31.01.2018 г. съдът е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия. След това е обявил присъдата си, с която е признал Г. Е. К. за виновен във връзка с обвинението в извършване на престъпление по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. I от НК, за което му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 (три) месеца, чието изтърпяване е отложил за срок от 3 (три) години, считано от влизане на присъдата в сила. Мотивите към нея е изготвил на 20.03.2018г.

Срещу така постановената първоинстанционна присъда е била депозирана жалба, ведно с допълнение към нея, в резултат на която е било образувано внохд № 200/2018г. по описа на ОС - гр. Кюстендил. По него са били насрочени 2 открити съдебни заседания, от които се е провело 1 на брой - на датата 09.07.2018г., когато ищецът е присъствал лично. Тогава въззивният съд е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия, след което е обявил присъдата си, с която отменяйки напълно първоинстанционния съдебен акт, е признал Г. Е. К. за невиновен и го оправдал изцяло по повдигнатото му обвинение по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК. Тази присъда е влязла в сила на датата 25.07.2018г.

В резултат на действията на прокуратурата продължили около 12 години ищецът изпитвал сериозни неудобства. Същият взел активно участие в наказателното производство, което му е носело единствено голямо напрежение и безпокойство. Чувствал се е крайно неприятно, че бива несправедливо и незаконно обвинен. Многократното му ходене до съда, подготовката и явяването му в съдебни заседания се е превърнало в истинско мъчение за

него. Принуден е бил да търпи за твърде дълго време всички психо-емоционални и социални несгоди, свързани с това да бъде „обвиняем“, а впоследствие и „подсъдим“.

Ищецът твърди да е известен в родния си край - Кюстендилска област. До обвинението е поддържал контакти с много хора на различна възраст и с разнообразна реализация. Така отзвукът в обществото за наказателното производство срещу него е бил голям. Сериозно е било опетнено доброто му име. Това го е карало да се чувства безкрайно злепоставен и омерзен. Също така неговият случай е бил няколкократно отразяван в медиите - публикувани са били статии във вестници на местно и на национално ниво, което му е придало допълнителна гласност и е дискредитирало още повече личността на доверителя ми. Повишило е и степента на изпитванияте от него негативни вътрешни преживявания. Паралелно, съседите и познатите му са започнали да гледат на него с крайно неодобрение - възприемали го като човек, който е част от криминалния контингент. Одумвали са го постоянно. Станал е обект на ехидни техни коментари и подмятания, което му е носело единствено огорчение и разочарование. Стигнало се е дотам, че се е наложило да смени местоживеенето си, премествайки се от гр. Дупница в гр. София. Така той с голяма болка е напуснал мястото, с което свързва детските си спомени, но където вече са го сочели с пръст и където обстановката била станала нетърпима за него. Отишъл в столицата, за да се изолира от тормозещото го отрицателно отношение на хората, което ежедневно го е преследвало в малкия град.

Всички тези обстоятелства са го депресирали и карали да се чувства отритнат от обществото. Въобще не е виждал възможност за възстановяване на пълноценното си съществуване отпреди незаконното обвинение.

В законоустановения срок ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковата молба като нередовна. При условия на евентуалност ответникът оспорва исквете по основание и размер, като иска отхвърлянето им като неоснователни. Ответникът твърди, че ищецът не е ангажирал доказателства за претърпените морални вреди, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. Няма доказателства за съществуващата пряка причинна връзка между вредите и дейността на Прокуратурата на Република България. Претенцията на ищеца за неимуществени вреди в размера на 26 000 лева е изключително завишена и не е съответна на претендираните вреди, на икономическия стандарт в Р България и на съдебната практика по аналогични случаи /включително и тази на ЕСПЧ/.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Софийски градски съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че производството е допустимо, поради което и следва да се произнесе по съществото на делото.

По основателността:

По делото са приложени полицейско производство (ПП) № 1363/2005г., ПП-№398/2005г. по описа на ДРП и полицейско производство (ПП) № 404/2005г. по описа на РПУ - гр. Дупница, ведно с нохд № 23/2006г. по описа на Районен съд - гр. Дупница, внохд № 298/2013г. по описа на Окръжен съд - гр. Кюстендил, нохд № 1601/2013г. по описа на РС - гр. Дупница и внохд № 200/2018г. по описа на ОС - гр. Кюстендил. От материалите по горепосочените производства се установява следното:

На 02.07.2005г. са били образувани полицейско производство (ПП) № 1363/2005г., ПП-№398/2005г. по описа на ДРП и полицейско производство (ПП) № 404/2005г. по описа на РПУ - гр. Дупница, в рамките на които на които ищецът е бил разпитан като свидетел. Ищецът е бил разпитан като улично лице на 09.12.2005г., а на 16.12.2005г. му е било предявено полицейското производство.

Със заключително постановление от 16.12.2005г. ПП-№ 404/2005г. по описа на РПУ - гр. Дупница е било изпратено на Районна прокуратура - гр. Дупница с мнение за изготвяне на обвинителен акт, който на 10.01.2006 г. е бил депозиран в Районен съд - гр. Дупница срещу Г. Е. К. за извършване на престъпления по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 130, ал. 1 от НК и по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18. ал. 1 от НК, подробно описани по-горе.

Вследствие на това било образувано нохд № 23/2006г. по описа на Районен съд - гр. Дупница (РС - гр. Дупница), в рамките на което съдебно производство обвинението за извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. с чл. 130, ал. I от НК е било прекратено поради изтичане на предвидената в закона давност, докато обвинението за извършване на престъпление по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18. ал. 1 от НК прокуратурата продължила да поддържа, а съдът - да разглежда. По това наказателно дело са били насрочвани над 50 открити съдебни заседания, от които са били проведени 10 на брой. като на 41 от тях ищецът се е явявал лично. В съдебното заседание от 12.03.2013г. съдът е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия. След това е обявил присъдата си, с която е признал Г. Е. К. за невиновен и го е оправдал, а мотивите към нея е изготвил на 22.05.2013г.

Прокуратурата е подала протест срещу така постановената първоинстанционна присъда, ведно с допълнение към него. в резултат на което е било образувано внохд № 298/2013 г. по описа на Окръжен съд - гр. Кюстендил (ОС - гр. Кюстендил). По него са били насрочени 2 открити съдебни заседания, от които се е провело 1 на брой - на датата 25.09.2013 г., когато доверителят ми е присъствал лично. Тогава въззивният съд е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия, след което е обявил, че ще се произнесе с решение. Така на 02.12.2013г. първоинстанционната присъда е била отменена изцяло и делото върнато на РС - гр. Дупница за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Било е образувано нохд № 1601/2013г. по описа на РС - гр. Дупница. По него са били насрочени 21 открити съдебни заседания, от които са били проведени 6 на брой, като на 18 от тях ищецът е присъствал лично. В съдебното заседание от 31.01.2018 г. съдът е дал ход на

съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия. След това е обявил присъдата си, с която е признал Г. Е. К. за виновен във връзка с обвинението в извършване на престъпление по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. I от НК, за което му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 (три) месеца, чието изтърпяване е отложил за срок от 3 (три) години, считано от влизане на присъдата в сила. Мотивите към нея са изготвени на 20.03.2018г.

Срещу така постановената първоинстанционна присъда е била депозирана жалба, ведно с допълнение към нея, в резултат на която е било образувано внохд № 200/2018г. по описа на ОС - гр. Кюстендил. По него са били насрочени 2 открити съдебни заседания, от които се е провело 1 на брой - на датата 09.07.2018г., когато ищецът е присъствал лично. Тогава въззивният съд е дал ход на съдебните прения, както и последна дума на подсъдимия, след което е обявил присъдата си, с която отменяйки напълно първоинстанционния съдебен акт, е признал Г. Е. К. за невиновен и го оправдал изцяло по повдигнатото му обвинение по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК. Тази присъда е влязла в сила на датата 25.07.2018г.

Предвид гореизложеното съдът намира, че от привличането на ищеца като уличено лице по досъдебното производство на 09.12.2005г. до влизане в сила на оправдателната присъда на 25.07.2018г. наказателното производство срещу ищеца е продължило повече от 12 години и половина.

По делото са разпитани свидетелите М.И.Ч. и Е.Ж.Н..

От свидетелските показания на М.И.Ч. се установява, че същата живее на съпругески начала с ищеца от 35 години и че заедно имат син. Същата твърди, че ищецът бил общителен и позитивен, с огромно чувство за хумор до момента на процесното обвинение, когато същият станал много изнервен, затворен и раздразнителен. Ако преди това те не са имали скандали и разприии „вкъщи“, а той не е повишавал тон на детето, през време на наказателното дело всичко това започнало да се случва помежду им. Свидетелят твърди, че темата за процесното обвинение надхвърлила семейната им среда - и местни, и национални медии били „гръмнали“. В гр. Дупница започнало да се говори и шушука по адрес на ищеца. Стигнало се дотам, че хората започнали да го сочат с пръст („Вижте го този е престъпник“). От това пострадало доброто му име, което той иначе притежавал в общността дотогава. Всичко това му се отразило много негативно - отказвал да излиза, както преди; нощно време обикалял и не спял, а през деня стоял основно в кабинета си и ходел на многобройните съдебни заседания по наказателното дело. В крайна сметка ищецът бил принуден да вземе тежкото решение за се премести от гр. Дупница в гр. София, за да се откъсне от негативизма и да се опита на възстанови след повдигнатото му обвинение отношенията си с нея и живота си като цяло.

От свидетелските показания на св.Е.Ж.Н. се установява, че двамата с ищеца се познават повече от 20 години, първоначално по служебен път, а с течение на времето и като близки приятели, които общуват често, в това число по празници на семейни начала. Свидетелят познава ищеца като добър, комуникативен и жизнерадостен човек, честен и с

добро име в обществото - помагал отзивчиво на когото може. След повдигане на процесното обвинение ищецът се променил много, като се капсулирал и спрял да общува с хората, станал много различен човек. Дори с него като близък общувал трудно. Паралелно хората променили отношението си спрямо него - започнали да говорят лошо. В малкия град това било много тежко за ищеца, който се принудил да се премести да заживее в гр. София. На ищеца му било много болно, че го обвиняват в нещо, което не е сторил, както и, че така давал лош пример на сина си. Започнал да се притеснява, че може да влезе в затвора и това допринесло още повече за личните му проблеми. Ищецът все още не се е отърсил от негативните последици на процесното обвинение.

За да бъде основателен иск по чл.2, ал.1, т.1 ЗОДОВ ищецът следва да докаже елементите на следния фактически състав: незаконно обвинение в извършване на престъпление, производството по което е завършило с постановяване на оправдателна присъда, претърпени вреди, причинна връзка между незаконното обвинение и вредите, както и размер на вредите. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004г. отговорността по ЗОДОВ е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

В практиката си ВКС приема, че обезщетение за неимуществени вреди по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ се дължи дори и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени. С Решение №427/19.06.2020г. по гр.д.0273/2009г. на ВКС, III г.о., е прието, че фактът на незаконното обвинение е достатъчен да индицира, че ищецът е претърпял вреди, рефлектиращи върху неговата чест и достойнство. Налице е човешка презумпция, че незаконното наказателното преследване създава страх от неоснователно осъждане, засяга честта и достойнството, води до укор от близките и ограничения в личния и обществен живот.

Предвид гореизложеното фактическа обстановка съдът намира за безспорно установено, че вследствие на незаконното обвинение ищецът е претърпял неимуществени вреди, поради което и съдът намира, че искът е доказан по своето основание.

Размерът на дължимото обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди следва да се определи по справедливост съгласно разпоредбата на чл.52 ЗЗД. Постоянната съдебна практика приема, че при иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ правнорелевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - здравословно състояние, семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр.

Съдът отчита следните обстоятелства, касаещи незаконното обвинение, а именно: на ищеца е повдигнато обвинение по чл. 143, ал. 1 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК и във вр. с чл. 93, т. 7 от НК, т.е. за тежко престъпление. Първоначално обвинението е било за две деяния, като по отношение на едно от тях съдебното производство е било прекратено на твърде ранен етап от развитието на наказателното преследване. В процесния случай наказателното производство има както досъдебна, така и съдебна фаза на производството, при това на няколко инстанции, при една от които се е стигнало до признаване на ищеца за виновен в извършване на инкриминираното деяние, което допълнително засилва търпените от него болки и страдания. Ищецът е проявявал активност в наказателното производство, като сее явявал в множество съдебни заседания. Продължителността на наказателното производство - в случая то е продължило повече от 12 години и половина.

Съдът отчита следните обстоятелства, касаещи личността на ищеца и начина, по който се е отразило незаконното обвинение върху него:

- ищецът е с чисто съдебно минало, същият се приема като порядъчен гражданин, което повишава интензитета на негативните му усещания от повдигането на обвинение

- наказателното производство е започнало когато ищецът е бил на около 34 години, т.е. млад човек в разцвета на силите си

- медийната разгласа на процесния случай, която се установява както от писмените, така и от гласните доказателства. Процесното обвинение е получило медийно отразяване, което нанесло сериозни репутационни вреди на личността на ищеца. Налице е непротиворечива съдебна практика на ВКС, съгласно която медийната разгласа на незаконното обвинение е обстоятелство, което влияе върху присъждането на по-високи размери на обезщетенията за неимуществени вреди и затова следва да се отчита от съдилищата при постановяване на техните актове ;

- сериозно отражение на незаконното обвинение върху семейната му среда - в случая се изразява в пострадали отношения на ищеца с най-близките му лица (дете и фактически съжител),

- отражение на незаконното обвинение върху социалната му среда — свързано е с коренната и отрицателна промяна в ежедневието на ищеца — от жизнерадостен и общителен човек до превръщането му в затворен и дистанциран такъв,

Съдът отчита и променената икономическата обстановка и жизнения стандарт в страната към момента на постановяване на оправдателната присъда, съпоставени с момента на привличането на ищеца като уличено лице.

При определяне на размера на обезщетението следва да се вземе предвид съдебната практика, която определя среден размер на обезщетение за незаконно обвинение за около 1000 лв. на година. В този смисъл са Решение № 53 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., III г. о., ГК., Определение № 9 от 10.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1996/2021 г., IV г. о., ГК, Определение № 619 от 4.04.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3918/2022 г., III г. о., ГК, и др.

Предвид гореизложеното и като взе предвид чл.52 ЗЗД настоящият състав намира, че сумата от 15 000,00лв. най- точно би репарирала претърпените от ищеца неимуществени вреди от процесното незаконно обвинение.

За разликата до пълния претендиран размер на обезщетението за неимуществени вреди от 26 000лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

За да отхвърли иска за разликата му до пълния предявен размер съдът съобрази следните обстоятелства:

По делото няма събрани доказателства за влошено здравословно състояние на ищеца извън търпените морални болки и страдания. Не са събрани доказателства да са настъпили трайни, тежки и необратими увреждания на психиката на ищеца.

Постоянната съдебната практика приема, че при определени професии – напр. полицаи, военни, магистрати, митнически служители и пр., очакванията и изискванията на обществото към тях за почтеност и спазване на законите, са изключително завишени. По общо правило, незаконното обвинение на лица, упражняващи подобни професии в извършване на престъпление, има по-силно негативно отражение върху неимуществената им сфера. Казаното е относимо в още по-голяма степен за случаите, когато обвинението е за извършване на умишлено престъпление от сферата на тяхната професионалната реализация. В процесния случай по делото няма събрани доказателства за отражение на незаконното обвинение върху професионалната реализация на ищеца.

По време на наказателното производство спрямо ищеца не е вземана мярка за процесуална принуда, свързана с налагане на ограничения върху свободното му придвижване в пространството.

Съгласно чл.84, ал.3 ЗЗД обезщетението за вреди от деликт се дължи от момента на увреждането, тъй като това е най-ранният момент, към който то може да бъде определено. Съгласно задължителните указания, дадени в т. 4 от ТР № 3/2005 г. по т.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС и съдебната практика на ВКС (виж Решение № 197 от 17.05.2011 г. по гр. д. № 1211/2010 г. на ВКС, III г.о., Решение № 437 от 02.07.2014 г. по гр. д. № 1020/2012 г. на ВКС, IV г.о. и Решение № 191 от 20.05.2015 г. по гр. д. № 6686/2015 г. на ВКС, IV г.о.) началният момент на забавата (съответно началния момент на дължимостта на мораторна лихва) и началният момент на погасителната давност при незаконни актове на правозащитни органи, изразили се в незаконно обвинение за извършено престъпление, възниква от влизане в сила на прокурорския акт за прекратяване на наказателното производство, съответно от влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление.

Предвид гореизложеното съдът намира, че следва да присъди законна лихва върху главницата, считано от 25.07.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

Съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, при частично уважаване на иска, съдът следва да осъди

ответника да заплати разноските по производството и да заплати на ищеца внесената държавна такса.

Ищецът е направил разноски за държавни такси в размер на 15,00лв., които следва да му бъдат присъдени.

Видно от договор за правна защита и съдействие от 03.07.2023г. ищецът е бил представляван от адв. Н. М.- САК, безплатно на основание чл.38, ал.1 от ЗА.

В хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв адвокатите могат да предоставят безплатна правна помощ на материално затруднени лица. При безплатна правна помощ, осъществена по договор между страна по дело и адвокат, не намира приложение Законът за правната помощ. Ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, съдът определя възнаграждение на адвоката по правилата на чл. 36, ал. 2 ЗАДв. Адвокатското възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв се дължи директно на адвоката и не представлява разход на представляваната от него страна, но по своя характер задължението за неговото заплащане от ответната страна е задължение за заплащане на разноски по смисъла на чл. 78, ал. 1 ГПК – този извод се подкрепя от нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, приложима, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски. В този смисъл е и константната съдебна практика, намерила израз в Определение № 643 от 7.12.2022 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 2370/2022г.

Минималното адвокатско възнаграждение по НМРАВ е в размер на 2730лв.

С оглед уважената част от иска и на основание чл.38, ал.2 ЗА на адв.М. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство в полза на ищеца в размер на 1575,00лв.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. Витоша № 2, да заплати на Г. Е. К., с ЕГН:*****, с адрес: гр. София, ул. “****”, чрез: адв. Н. М., САК, на основание чл. 2, ал. 1, т.3 ЗОДОВ, сумата от 15 000лв., представляваща обезщетение за незаконно повдигнато обвинение по досъдебно производство №404/2005г. по описа на РПУ- Дупница, пр. пр. №1363/2005г. на РП-Дупница, по което е налице оправдателна присъда, влязла в сила на 25.07.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.07.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска за разликата му до пълния предявен размер от 26 000 лева.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. Витоша № 2, да заплати на Г. Е. К., с ЕГН:*****, с адрес: гр. София, ул. “****”, чрез: адв. Н. М., САК, сумата от 15,00лв., представляваща направени по делото разноски за държавни такси.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. Витоша № 2, да заплати на адвокат Н. М.- САК, сумата от 1575,00лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ищеца в настоящето производство в съответствие с уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____